

圖靈密碼

t u r i n g c o d e

โปรแกรมลับ รีเทิร์นรัก

เฟยเทียนเย่เสียง (非天夜翔) เขียน
พู่เอ๋อร์ แปล PSD วาด

1

Turing Code โปรแกรมลับ รหัสรัก 1

เฟยเทียนเย่เสี่ยว เซียน ฌูเออร์ แป

Published originally under the title of 《圖靈密碼》 (Tu Ling Mi Ma)

Volume 1

Copyright © 非天夜翔 (Arise Zhang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司 (Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by PSD

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2605-2

ภาพปก PSD

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมไค พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินฟีน

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากห่างหายไปสักพัก ครึ่งนี้เอเวอร์วัยหันมาหยิบงานแปลจีนแนวปัจจุบัน มาทำอีกครั้งกับ 'Turing Code โปรแกรมลับ รีเทิร์นรัก' ซึ่งเป็นผลงานของนักเขียน นามปากกา 'กู๋เสวี่ยโหรว' เจ้าของผลงานเรื่อง 'ปราชญ์ก๊อบบลิงก์' นั่นเองค่ะ ทว่าถึงแม้ จะใช้นามปากกาแตกต่างกัน แนวเรื่องก็เป็นคนละยุคสมัย แต่รับรองว่าความ น่าติดตามและเสน่ห์เฉพาะตัวของนักเขียนท่านนี้นั้นไม่ต่างจากผลงานที่ผ่านมาเลย ล่ะค่ะ

ทว่ารังใดได้เป็นเรื่องราวของชายหนุ่มมากความสามารถสองคน หนึ่งในคือทายาท คนเล็กของบริษัทเทคโนโลยียักษ์ใหญ่ที่ต้องมารับผิดชอบบริษัทที่ล้มละลายจากการบริหารงานผิดพลาดของพี่ชาย ขณะที่อีกคนกำลังก้าวหน้าในตำแหน่ง CEO แห่ง บริษัทเงินทุนข้ามชาติประจำสาขาประเทศจีน เส้นทางชีวิตของพวกเขานั้นราวกับว่า คนหนึ่งกำลังเดินขึ้นสู่ยอดเขา ส่วนอีกคนกำลังเดินลง สวนทางกันอย่างไม่มีวันบรรจบ นอกจากนี้...พวกเขาสองคนยังเคยเป็นคนรักกันมาก่อนเสียด้วย

แม้ความสัมพันธ์ในวันวานจะสิ้นสุดไปแล้ว แต่ทั้งคู่ต่างก็ยังรักกันไม่ต่างจาก วันแรกที่ตกลงคบหา เช่นนั้นแล้วทำไมพวกเขาถึงต้องเลิกรา ทำไมจึงเลือกทำในสิ่งที่ หัวใจไม่เห็นด้วย...คำถามนี้อาจจะต้องติดตามไปหาคำตอบกันในหน้าถัดไปแล้ว ล่ะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 1

วันที่หนึ่งเดือนกันยายน เหวินเทียนเหอขึ้นดำรงตำแหน่งซีอีโอวันแรก... บริษัทก็ล้มละลาย

เรื่องราวทั้งหมดควรเริ่มต้นเมื่อสามชั่วโมงครึ่งที่แล้ว เทียนเหอไปส่ง เหวินเทียนเย่พี่ชายคนรองที่สนามบิน

ดวงตาของพี่รองมีน้ำตาคลอเป็นประกาย เขาเอ่ยกับน้องชายด้วย น้ำเสียงจริงจังว่า "เปาเปา อย่างมากอีกเดือนกว่าๆ พี่ก็กลับมาแล้ว ช่วงนี้ก็ขอฝากบริษัทไว้กับนายก่อนนะ"

เทียนเหอเอ่ยตอบด้วยท่าทางขุ่นมัว "อย่ามาเรียกชื่อเล่นผมในสนามบินแบบนี้ละ...วางใจเถอะนะ ผมเอาอยู่แน่ อยู่ที่ซิลิคอนแวลลีย์ก็ดูแลตัวเองดี ๆ อย่าลืมขอลายเซ็นมาร์ก ชัคเคอร์เบิร์กมาให้ด้วย ผมชอบเขามากเลยละ"

"รอให้พี่ตั้งตัวได้แล้ว นายก็บินตามไป พี่จะนัดมาร์กไปกินข้าวที่ร้านเซซงกัน แล้วก็ถือโอกาสนัดสตีฟ จ๊อบส์ด้วย"

"สตีฟ จ๊อบส์ตายไปแล้ว" เทียนเหอเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เหวินเทียนเย่รีบเปลี่ยนคำพูดทันที "พี่หมายถึงทิม คูกนะ พวกนายสองคนต้องคุยกันรู้เรื่องนะ"

"รีบไปเถอะนะ" เทียนเหอพูด "อยู่บนเครื่องบินอย่าดื่มเหล้าอีกละ"

เสียงประกาศเรียกขึ้นเครื่องบินดังขึ้น เทียนเหอมองส่งพี่ชายที่เดินโซเซ เพราะอาการเมาค้างจากเมื่อคืนผ่านกระจก ตัวเขาเองก็หมุนกายเดินออกจาก

วีไอพีเลานจ์ ขึ้นรถลงรถไปส่งคนขับรถว่า "ไปบริษัท แจ้งผู้บริหารทุกฝ่ายว่าประชุมตอนสิบโมง"

เสียงหวลมองเหินเทียนเหอผ่านกระจกมองหลังแวบหนึ่ง ก่อนจะเปิดเพลงบรรเลง Partita No.4 in D Major ของเชบาสเตียน บาคคลอเบาๆ รดติดยู่กลางสะพาน ช่วงเวลาเร่งด่วนแบบนี้ขบวนรถบนถนนจึงยาวจนแทบมองไม่เห็นปลายแถว

"บอส ถ้าง่วงก็นอนก่อนได้นะครับ"

"ไม่ง่วง"

เทียนเหอจับเอาคีย์เปิดใจกับพี่ชายที่เพิ่งออกเดินทางไปมาทั้งคืน แต่เช้าวันนี้กลับยังคงคึกคักกระฉับกระเฉง เพียงเพราะว่าวันนี้เป็นวันแรกที่เขาเข้าบริหารบริษัทอย่างเป็นทางการ เทียนเหอไม่วายหันไปจัดทรงผมกับกระจกมองหลัง มองสำรวจตัวเองอย่างพิถีพิถัน

เหินเทียนเหอ อายุยี่สิบสามปี ราวสี่สิงห์ สูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร ขนาดสิบแปดเซนติเมตร ผู้มีทรัพย์สินหนึ่งพันแปดร้อยล้านหยวน รวมทั้งคุณาสน์หลังใหญ่เนื้อที่กว่าหนึ่งพันแปดร้อยตารางเมตร มีห้องชุดส่วนตัวอยู่สิบแปดแห่งทั่วโลก วุฒิกศักราระดับปริญญาโทสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เขาเป็นลูกชายคนสุดท้องของผู้ก่อตั้งบริษัทอิฟลูซิอนฟอร์เมชันเทคโนโลยี หนุ่มหล่อที่ขบสวมเชิ้ตแต่ไม่ชอบผูกเนกไท และ...เขาไม่ชอบผู้หญิง

ดังนั้นขนาดสิบแปดเซนติเมตรจึงไม่ค่อยมีประโยชน์มากนัก

คิ้วและตาของเทียนเหอนั้นเหมือนกับแม่ชาวเจอร์แมนิก* ส่วนสันจมูกกับริมฝีปากก็เหมือนพ่อ เรียกได้ว่าเขาได้จุดเด่นของพ่อกับแม่มารวมไว้ในคนเดียว ตอนเรียนที่เคมบริดจ์ ผิวขาวเป็นประกายและรูปหน้าที่หล่อเหลาก็เป็นชนวนสร้างเรื่องปวดหัวให้เขาอยู่ไม่น้อย คนหน้าตาดีมีร้อยพัน แต่จิตวิญญาณที่น่าสนใจนั้นกลับมีเพียงหนึ่งในร้อย เทียนเหอไม่ใช่คนธรรมดาที่มองคนเพียงรูปลักษณ์ภายนอกเท่านั้น หลายครั้งที่เขาอยากให้ตัวเองหน้าตา

* กลุ่มชนเจอร์แมนิก เป็นต้นตระกูลของชาติพันธุ์ต่างๆ ทางตะวันตกเฉียงเหนือของยุโรป เช่น สวีเดน นอร์เวย์ อังกฤษ เยอรมัน เป็นต้น

ธรรมดาว่านั่นหน่อย พวกอาจารย์จะได้สนใจโค้ดที่เขาเขียนมากขึ้น ตกตะลึง
ทั้งกับความสามารถของเขา ไม่ใช่จ้องแต่หน้าตา

เสี่ยวหลิวมองมาที่กระจกหลังก่อนเอ่ยว่า "บอสครับ พวกผู้บริหาร
มาครบแล้ว"

"ดีมาก" เทียนเหอหยกมือเสยผมด้วยท่าทางสง่างาม "เปลี่ยนเพลงหน่อยได้มั๊ย
ตอนนี้ฉันต้องการเพลงอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่บาด"

เสี่ยวหลิวตอบด้วยท่าทางจริงจัง "ได้ยืนยันว่าฟังเพลงของบาดจะช่วยให้
จิตใจสงบนะครับ"

"เพลงบาดเป็นเพลงที่ป่าฟางฟังเวลาทำงานบ้าน มีคนว่าไว้ว่าพระเจ้า
ทำหน้าที่ชำระโลกมนุษย์ ส่วนบาดมาทำหน้าที่ซักผ้า เพลงพวกนี้ฟังแล้วมัน
ทำให้ฉันนึกถึงเครื่องซักผ้าที่หมุนไปมา"

เสี่ยวหลิวจึงเปลี่ยนเป็นเพลงของโมซาร์ทแทน แม้ว่าจะจะไม่ติดแล้วแต่
เขาก็ยังคงขับซ้ำๆ เหมือนกับว่าไม่อยากจะเบนสติยัคนี่ไปถึงจุดหมาย

เทียนเหอเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสุภาพ "ช่วยขับเร็วขึ้นหน่อยได้มั๊ย ถ้า
ไม่สบายนายก็มาพัก เดี่ยวฉันไปขับเอง"

ไต้ยั้นดั้นนั้นเสี่ยวหลิวก็ค่อยๆ เร่งความเร็ว พลงหันไปมองเทียนเหอทาง
กระจกมองหลังแวบหนึ่ง

สำนักงานบริษัทฟิอุสอินฟอร์เมชันเทคโนโลยี ชั้นยี่สิบเจ็ด อาคารสอง
ไฮเทคพาร์ค เขตเมืองใหม่จื่อเถิง

"บอสเลิกมาถึงที่จอดรถแล้ว รีบเตรียมพร้อมเร็วเข้า!"

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยขึ้นด้วยท่าทางเคร่งขรึม "ผมล่ะกลัวจริงๆ ว่า
บอสเลิกจะต่ออยู่กับพวกผู้ถือหุ้น"

รองประธานตอบว่าผู้จัดการฝ่ายบัญชีกลางเอ่ยว่า "คุณก็เอาเรื่องจริง
มาพูดไปได้ พวกเขาไม่ต่อยกันหรอก หรือถ้าเกิดต่อยกันขึ้นมาจริงๆ พวกเรา
ก็แค่ทำทีไปห้าม แต่กذبบอสเลิกไว้ให้พวกผู้ถือหุ้นได้ต่อยสักสองสามหมัด
คงไม่เป็นไร คุ้มมั๊ย"

"จะทำแบบนั้นกับบอสเล็กได้ยังไง" ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยด้วยท่าทาง 'ไม่อยากจะเชื่อ

"เจ้าหน้าที่ควรได้ระบายนารมณกันบ้าง แล้วถ้าผ่านวันนี้ไป เขาจะยังเป็นบอสอยู่หรือเปล่าก็ต้องว่ากันอีกที" รองประธานเอ่ย

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีครุ่นคิด ก่อนจะถามขึ้นอีกว่า "หรือจะต้องปิดหน้าต่างให้หมด เพื่อบอสคิดสั้นจะโดดตึกจะทำยังไง"

"ใช่! ใช่!" รองประธานราวกับตื่นจากความฝัน "ป้องกันเผื่อไว้"

ผู้ช่วยผู้จัดการแย้งขึ้นมาว่า "ไม่มีทาง บอสเล็กเป็นคนที่ทำทางดูดีขนาดนั้น คงไม่โดดตึกหรอก สภาพน่าเกลียดจะตาย เขาคงจะใช้เชือกแทน"

"ผูกคอตายไม่ยิ่งน่าเกลียดกว่ารึ!" รองประธานเอ่ย "เขาน่าจะทนไม่ไหวแน่ๆ ดูจากนิสัยแล้ว เขาคงนอนบนเตียงที่โรยด้วยกลีบกุหลาบฝรั่งเศส นำเข้ามาจากปารีส..."

"มาแล้ว! เข้าลิฟต์มาแล้ว!"

พนักงานระดับสูงพากันแยกย้ายจากหน้าเครื่องกดน้ำดื่ม ผู้ช่วยผู้จัดการเคาะประตูห้องประชุมใหญ่ที่มีกลุ่มตัวแทนจากธนาคาร นักลงทุน ผู้ถือหุ้น และผู้จัดการกองทุนอีกสามแห่งนั่งกันอยู่

"บอสเล็กของพวกเรามาถึงบริษัทแล้วค่ะ" ผู้ช่วยผู้จัดการพูด "อีกห้านาที"

"ได้ๆ" ผู้จัดการฝ่ายสินเชื่อย้ำหาสิบกว่าหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อที่หน้าผาก

แล้วผู้จัดการธนาคารก็เอ่ยถามผู้ช่วยผู้จัดการว่า "บอสเล็กเป็นตัวแทนบริษัทที่แท้จริงของบริษัทพวกคุณใช่ไหม"

ผู้ช่วยผู้จัดการตอบว่า "เดือนที่แล้วทำเรื่องขอเปลี่ยนตัวเรียบร้อยแล้วค่ะ เขาเป็นตัวแทนบริษัทไม่ผิดแน่"

เมื่อผู้ช่วยผู้จัดการออกไปแล้ว กลุ่มคนที่นั่งอยู่ก็มองหน้ากันไปมา

"แล้วอีกสักพัก ใครจะเป็นคนเริ่มล่ะ" ผู้จัดการฝ่ายสินเชื่อย่อย

"ธนาคารเป็นฝ่ายเริ่มเถอะ" นักลงทุนเอ่ย "บริษัทนี้ติดหนี้ธนาคารเยอะที่สุด"

"พวกคุณเริ่มก่อนเถอะ" หัวใจของผู้จัดการธนาคารนั้นรับแรงกดดันไม่ได้แล้ว "ไม่อย่างนั้นก็ให้ตัวแทนของกองทุนมาสงสัยเริ่มก่อน"

"ไม่ๆ เชิญพวกคุณก่อนเลย"

"พวกคุณเชิญก่อนเลย..."

ตัวแทนกองทุนมาสงสัยเอ่ยขึ้นว่า "ผมขอแนะนำทุกท่านว่าอย่าได้มีความคิดเลือนลอยเพื่อฝันอะไรอีก ดูจากสถานการณ์ทางบัญชีในปัจจุบันต่อให้เป็นบัพเพตต์* มาเกิดใหม่ ผมว่าก็ยังช่วยอะไรไม่ได้"

"บัพเพตต์ยังไม่ตายเสียหน่อย" ผู้จัดการกองทุนคนหนึ่งชื่อคังไหลเต๋อเอ่ยขึ้น "บริษัทเราเพิ่งมอบกองทุนให้เขาบริหารไปเจ็ดพันกว่าล้าน พุดแบบนี้ไม่เป็นมงคลเลย"

ตัวแทนกองทุนมาสงสัยพูดประซดกลับไปว่า "บริษัทพวกคุณไปหาเงินเจ็ดพันกว่าล้านมาจากไหนกัน ทำไมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยล่ะ ดูท่าเจ้านายพวกคุณคงไปหาหมาฮว่าเถิง** เพื่อขอให้พวกโปรแกรมเมอร์เติมแต้มคิวคิวให้เจ็ดพันล้านมากกว่าล่ะมัง"

เสียงของคังไหลเต๋อสูงขึ้นอีกแปดโตน "คิดว่าใครๆ ก็จะทำเหมือนพวกนายงั้นสิ ลงทุนกับเทนเซ็นต์เข้าหน่อยก็ลงข่าวฟิอาร์ทุกวันหายอดคลิกให้กิจการตัวเอง"

"เอาเถอะน่า" ผู้จัดการธนาคารกล่าวด้วยท่าทางหนักใจ "ทุกคนก็มาทวงหนี้เหมือนกันทั้งนั้น อย่าทะเลาะกันเองสิ ผมจำได้ว่าตอนนั้นที่แย่งกันเอาเงินมาลงทุนให้อีฟิอุส พวกคุณก็จะต่อยกันไปแล้วรอบหนึ่ง ถ้ารู้อย่างนี้แต่แรก ตอนนั้นก็คงไม่ต้องทะเลาะกันแล้ว"

กลุ่มคนในห้องประชุมใหญ่เงิบลงอีกครั้ง รวากับกำลังรอเข้าร่วมพิธีศพของบัพเพตต์

เมื่อเพี้ยนเหอเข้ามาบริษัท พนักงานในชั้นสำนักงานก็ตาเป็นประกาย

* วอร์เรน บัฟเฟตต์ เป็นนักธุรกิจและนักลงทุนผู้ใหญ่อเมริกัน เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในนักลงทุนที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในโลก

** หมาฮว่าเถิง ประธานกรรมการบริษัทเทนเซ็นต์

แต่ครูเดียวแววดาก็หมองลง

"บอสเล็ก กาแฟของคุณคะ"

"ขอบคุณ แต่ผมไม่ได้มีสตาร์บัคส์ แล้วต่อไปก็อย่าเรียกผมว่าบอสเล็กด้วย" เทียนเหอหันไปยิ้มกับผู้ช่วยผู้จัดการ ก่อนจะหันไปถามผู้จัดการฝ่ายบัญชีว่า "เหมยซี่ พวกผู้บริหารอยู่ในห้องประชุมทุกคนแล้วใช่ไหม"

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีรีบตอบทันที "วันนี้มีแขกอีกสามสี่ท่านมารอพบคุณด้วยครับ ตอนนี้นั่งอยู่ในห้องประชุมใหญ่ พวกเราเองก็ไม่กล้าไปเชิญให้ย้ายที่"

เทียนเหอผลักประตูห้องประชุมเดินเข้าไปพลางเอ่ย "ถ้าฉันคุณไปแจ้งหน่อยว่าการประชุมผู้บริหารเปลี่ยนเป็นตอนบ่าย...แล้วพวกคุณคือ?"

ในห้องประชุม กลุ่มผู้ถือหุ้นลุกขึ้นมาด้วยท่าทางดีใจเหมือนเห็นบัฟเฟตต์ขึ้นออกจากโรงศพ พร้อมกับตะโกนว่า "เซอร์ไพรส์"

"สวัสดียามบ่ายครับ...ทุกท่าน วันนี้ไม่ใช่การประชุมผู้ถือหุ้นประจำไตรมาสไม่ใช่เหรอ แล้วธนาคารมาด้วยได้อย่างไร" เทียนเหอยังไม่เข้าใจสถานการณ์ ผู้จัดการฝ่ายบัญชีและรองประธานเดินเข้ามา จากนั้นคนหนึ่งก็เอื้อมมือไปปิดประตู

ภายนอกห้องประชุม คนขับรถหันไปถามผู้ช่วยผู้จัดการว่า "ต้องตรวจดูหน้าต่างอีกมั๊ยว่าในบริษัทนี้ล็อกหมดแล้ว ตรงทางเดินระเบียงล่ะ"

ผู้ช่วยผู้จัดการตอบ "แม้แต่ห้องน้ำชายก็ตรวจสอบแล้วเรียบร้อยแล้ว ไม่มีปัญหา" แล้วกลุ่มพนักงานที่อยู่ด้านนอกก็ค่อยๆ พากันเงยหน้า มองไปที่ประตูห้องประชุม

"อะไรนะ" แวบแรกเทียนเหอเห็นว่าตัวเองพึ่งผิดไป ก่อนจะถามซ้ำอีกครั้ง "เป็นไปได้ยังไง"

ในห้องประชุมเสียงกริ๊งราวกับเกิดภาวะสุญญากาศ ทุกคนหันไปมองผู้จัดการธนาคาร เขาเช็ดเหงื่อก่อนจะเอ่ยว่า "พี่ชายคุณไม่ได้บอกคุณหรือ"

"ผมเพิ่งไปส่งเขามาเมื่อสามชั่วโมงก่อน!" ต่อให้เป็นเทียนเหอที่เคยผ่านคลื่นลมครั้งใหญ่มานับครั้งไม่ถ้วน แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับภาวะ 'เงินทุนไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้' และ 'ไร้ศักยภาพในการชำระหนี้' ก็ยังมีการมึนงงเล็กน้อย "พวกคุณรอสักครู่ ผมขอโทรหาเขาหน่อย...ไม่ๆ ตอนนี้เขาน่าจะอยู่บนเครื่องบินไปซานฟรานซิสโก..."

"เวลานี้ตัวแทนของบริษัทก็คือคุณ ญูมัย" ผู้จัดการกองทุนเอ่ย "ผู้ถือหุ้นพอจะเข้าใจสถานการณ์การเงินของอีฟี่อูสกันบ้างแล้วละ รายการทรัพย์สินต่างๆ ผู้จัดการเหมยก็อนุญาตให้เข้าตรวจสอบรอบแรกแล้ว"

"แป๊บนึงนะ" เทียนเหอเอื้อมรับเอกสารข้อมูลที่ส่งมาให้แทบไม่ทัน "ขอน้ำให้ผมหน่อย"

"หนึ่งก่อนหน้านี้เลยเวลาใช้คืนมาสองปี..."

"ในช่วงที่พี่ชายคุณเป็นซีอีโอและตัวแทนของบริษัท ได้ทยอยเอาอสังหาริมทรัพย์และรถยนต์ในชื่อของเขามาเป็นสินทรัพย์ค้ำประกันกับธนาคารไว้หมดแล้ว..."

"เมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมาเหวินเทียนเยี่ยพยายามลดสถานะกดดันทางบัญชี เขาใช้วิธีผิดกฎหมายนำเงินทุนบริษัทหลบเลี่ยงนอกนอกรประเทศไปลงที่มามาเก๊า ส่วนผลลัพธ์ก็น่าจะเห็นกันชัดเจนอยู่แล้ว"

"น้องชาย คุณดูเถอะ ปีหน้าผมก็จะเกษียณแล้ว แต่เพราะเรื่องของบริษัทคุณทำให้ผมไม่มีหวังจะใช้ชีวิตวัยชราได้อย่างมีความสุข ส่วนต่อไปจะเอาใจดียังไงชะก็ต้องมีคำตอบ"

"ตอนแรกที่พวกคุณสองพี่น้องระดมเงินมาลงทุนนะ ไม่ได้พูดแบบนี้ซะหน่อย ตอนนี้ไม่ใช่แค่ CVA* จะไม่สำเร็จ ส่งเมลไปก็ไม่ตอบ โทรไปไม่รับ ส่งวีแชตก็ด่ากลับ ด่าที่ก็เป็นข้อความเสี่ยงที่ยาวเป็นนาที่ๆ...คุณฟังเอาเถอะว่านี่เป็นการพูดจาของคนที่มีการศึกษามั้ย นี่แทบจะเรียกว่านักเลงหัวไม้ชัดๆ!"

"ปีที่แล้วบริษัทยังไปลงทุนหนึ่งไฮไฟฟ์อีกเรื่อง ลงเงินไปตั้งร้อยแปดสิบล้าน

* CVA (Credit Valuation Adjustment) หมายถึงค่าความต่างระหว่างมูลค่าของสัญญาอนุพันธ์กรณีที่ไม่มีความเสี่ยงด้านเครดิตของผู้สัญญา กับมูลค่าของสัญญาอนุพันธ์กรณีที่คำนึงถึงโอกาสการผิดนัดชำระหนี้ของผู้สัญญาแล้ว

เพื่อให้ดาราโนเนมได้เข้าไปเล่นหนังเรื่องนี้ ตบอกรับรองแข่งขันว่าต้องมีรายได้ถึงสิบล้าน สุดท้ายผู้กำกับถ่ายออกมาได้แค่รูปพาวเวอร์พอยต์หน้าเว็บเกมแล้วก็หนีไป ต่อให้เป็นเศรษฐีเจ้าของเมืองก็ยังไม่ละลายเงินเล่นแบบพวกคุณหรอกนะ!"

"แล้วที่ผมยังไม่เข้าใจก็คือ ทำไมเหวินเทียนเยวี่ถึงได้กล้าคำประกันเงินกู้ให้กับบริษัทที่ยังไม่เคยมีประวัติความสำเร็จอะไรเลย"

"ยังมีเครื่องเซิร์ฟเวอร์ที่โทรนโตอีก ค่าเช่าต่อปีก็เผาเงินไปแล้วสิบสองล้านห้าแสนดอลลาร์ นี่ยังไม่นับค่าไฟอีก คุณดูเอาเถอะว่าพวกคุณกำลังค้นคว้ากำลังพัฒนาอะไรกันอยู่ เอาซูเปอร์เซิร์ฟเวอร์มาใช้งานส่วนตัว! ตอนที่ผมเข้ามายังเห็นโปรแกรมเมอร์บริษัทคุณเล่นเกมวอร์คราฟต์อยู่เลย..."

เทียนเหอโดนตะคอกจนเวียนหัว รั้น้ำที่ผู้จัดการเหมยยื่นมาให้จิบลงไปอีกหนึ่งแล้ววางแก้วกระแทกลงแรงๆ

ในห้องประชุมเงียบลงอีกครั้ง

เทียนเหอจ้องแก้วน้ำอยู่ราวครึ่งนาทีก่อนจะเหลือบไปมองตัวแทนผู้ถือหุ้น

"อ้อ ผมรู้แล้ว" แววดาเขาเป็นประกายขึ้นมาแวบหนึ่ง เอ่ยว่า "พวกคุณมาผิดบริษัทแล้วละ!"

หลังจากนั้นสองชั่วโมง ตัวแทนผู้ถือหุ้นและคนอื่นๆ ก็ทยอยเดินออกจากห้องประชุม

เทียนเหอนั่งอยู่อีกฝั่งของโต๊ะประชุมด้วยาว เขานั่งนิ่งราวกับรูปสลัก

"บอสครับ?" ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยเรียกเป็นเชิงถาม

"ผมต้องฟังบาคตอนนี้" เทียนเหอพูดขึ้น

"แย่แล้ว! ผู้จัดการธนาคารจะโดดตึกแล้ว! หน้าต่างห้องน้ำหญิงไม่ได้ล็อก ตอนนี้ปีนออกไปครึ่งตัวแล้ว! ใครก็ได้เข้าไปดึงเขาไว้เร็วเข้า"

"..."

อีกหนึ่งชั่วโมงถัดมา เทียนเหอหันไปมองข้าวกล่อง ก่อนจะโบกมือด้วย

ท่าทางเหนื่อยล้า

"ไม่กิน ขอบคุณ"

"ต้องกินอะไรหน่อยนะคะ" ผู้ช่วยผู้จัดการเปิดข้าวกล่องของโยชิโนะยะ ตอนนี้อยู่รู้สึกหิวจนทนไม่ไหวแล้ว "ประธานเหวิน อย่าทรมานตัวเองเลย"

ด้านผู้จัดการฝ่ายบัญชีนั้นกำลังมองข้าวกล่องบนโต๊ะด้วยแววตา เป็นกังวล เงินซื้อข้าวกลางวันก็เป็นเขาสำรองออกไปก่อน หากจะลงบัญชีไปตอนนี้ก็ไม่รู้ว่าจะเบิกคืนได้หรือเปล่า ไหนจะเงินเดือนซึ่งค้างจ่ายมาสามเดือนที่ยังไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่จะจ่าย ตอนนั้นเหวินเทียนเยวี่รับคำเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าน้องชายของเขาต้องมีทางออกแน่นอน ตอนนี้อยู่ ไปแล้วคงเป็นแค่คำพูดลอยๆ

"พวกคุณรู้เรื่องนี้มาตลอด?" เทียนเหอเอ่ยเพิ่มพ้ำ

"ประธานเหวินพี่ชายคุณบอกว่าถ้าคุณมารับตำแหน่ง ไม่นานเดียวเงินก็เข้าบัญชีบริษัท" รองประธานเอ่ย "ต้องเรียกประชุมผู้ถือหุ้นรายย่อยมั๊ยครับ"

เทียนเหอตอบกลับด้วยท่าทางสงบนิ่ง "ไม่ต้องห่วงวาระครบทุนไปถึงซีรีส์ E* วางแผนจะเข้าตลาดหลักทรัพย์ปีหน้าแล้วไม่ใช่หรือ"

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยต่อไปว่า "เงินระดมทุนซีรีส์ E ได้มาทั้งหมด หกสิบล้านหยวน...อยู่ที่มาเกือบหมดแล้วครับ"

"คุณเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี" เทียนเหอเอ่ยด้วยท่าทางไม่อยากจะเชื่อ "แต่กลับยอมปล่อยให้เขาเอาเงินหกสิบล้านไปเล่นพนันที่มาเถา! นี่ไม่ใช่ว่าคุณละเลยหน้าที่หรือไง!"

"แล้วผมจะทำอะไรได้ล่ะ" ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยด้วยสีหน้าลำบากใจ จนแทบจะร้องให้ "ที่ผ่านมาประธานเหวินเป็นคนตัดสินใจตลอด แล้วเรื่องการโยกย้ายเงินทุนบริษัทก็ไม่ใช่เรื่องที่เพิ่งเกิดมาวันสองวัน ผมเองก็ไม่รู้ว่าเขาจะเอาเงินไปเล่นสล็อตแมชชีนนี่นา!"

"สล็อตแมชชีนอะไรจะเล่นจนหมดเงินไปได้ตั้งหกสิบล้าน" เทียนเหอพูดด้วยท่าทางหมดหวัง

* การระดมทุนซีรีส์ E คือการระดมทุนของบริษัท เริ่มจากซีรีส์ A ไประดับมาเรื่อยๆ โดยแต่ละรอบจะมีมูลค่าการระดมทุนสูงขึ้นเรื่อยๆ

รองประธานเล่าว่า "การเดิมพันในห้องวีไอพีเริ่มที่หนึ่งแสน ตัวเลขขึ้นว่าสิบ เขานึกว่าเดิมพันสิบจะได้ผลร้อยก็เลยกดศูนย์เพิ่มไป ตอนโยกคันโยกแรกๆ คนในบ่อนก็เริ่มเฮกัน ประธานเหวินก็นึกว่าชนะแล้ว..."

"เฮล่ะ ไม่ต้องพูดแล้ว" ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยตัดบท

"อ้อ ใช่แล้ว! ยังซื้อบิสกิตอัลมอนต์กลับมาด้วยตั้งเยอะ" รองประธานนึกขึ้นได้ "อยู่ในตู้เย็นบริษัทนี่เอง คุณจะลองหน่อยมั้ย เก็บไว้สามเดือนแล้วแต่ยังไม่หมดอายุหรอก เบี้ยขยันของเดือนที่แล้วใช้บิสกิตนี้เป็นรางวัลก็ยังแจกไม่หมดเลย"

"..." เทียนเหอจึงงันไปชั่วครู่ก่อนพูดว่า "แล้วตอนนี้จะทำยังไง"

เหมาซีเอ่ยขึ้นว่า "สามารถหาแหล่งเงินทุนใหม่ได้มั๊ยครับ"

เทียนเหอมองผู้จัดการฝ่ายบัญชีด้วยท่าทางมึนงง ส่วนรองประธานก็คอยออกความเห็นวางแผนอยู่ข้างๆ "คุณยังมีพี่ชายคนโตอีกคนไม่ใช่หรือ"

"พี่ชายคนโตของผมน่าจะกำลังวิจัยกระสวยอวกาศ" เทียนเหอตอบ "ติดต่อไม่ได้มาตั้งสิบห้าปีแล้ว"

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พูดว่า "แล้วฝั่งคุณแม่ของคุณ..."

"ไม่ได้" เทียนเหอเอ่ยปฏิเสธทันที "แม่แต่งงานใหม่ไปแล้ว ญาติๆ ฝั่งแม่ผมก็ไม่มีทางให้เงินผมสักแดงแน"

รองประธานคิดต่ออีกสักพักแล้วจึงพูดขึ้นอีกว่า "ชื่อเสียงของคุณพอคุณยังพอมีอยู่บ้าง หรือจะลองไปหาเพื่อนเก่าของเขาให้ลองช่วยดู ลองระดมทุนดูอีกสักรอบ ขำระหนี้บางส่วนให้ได้ก่อน แล้วที่เหลือค่อยลองเจรจาเปลี่ยนจากการชำระหนี้มาเปลี่ยนเป็นการให้หุ้นบริษัท?"

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีเอ่ยต่อทันที "ผมขอพูดตรงๆ แล้วกัน ตอนนี้ล้มข้างนอกเปลี่ยนทิศไปหมด จะพูดลอยๆ ก็ไม่ง่ายแล้ว"

"ถ้าอย่างนั้นก็เหลือแค่หาทางเข้าตลาดหุ้นให้ได้ แล้วฝากความหวังไว้ที่...พวกนักเล่นหุ้นแล้ว" รองประธานเอ่ย

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีพูดขึ้นว่า "ดูจากบัญชีตอนนี้ พวกฝ่ายตรวจสอบคงไม่มีทางอนุญาตให้เราได้เข้าตลาดหุ้นแน่ ตลาดหลักทรัพย์ก็ไม่มีทางเซ็นอนุมัติ

ตั้งแต่คณะกรรมการกำกับตลาดหลักทรัพย์เอาระบบการควบคุมขององค์การการค้าโลกมาใช้จริงก็เข้มงวดกว่าเดิม"

ระหว่างนี้ผู้จัดการฝ่ายบัญชีก็พยายามส่งสายตาให้รองประธานอยู่ตลอดเวลา แต่รองประธานก็ทำเป็นมองไม่เห็น ทั้งสองคนต่างไม่มีใครยอมพูดสองคำนั้นออกมา

"เราเป็นหนี้ทั้งหมดเท่าไร" เพียนเหอเหม่อลอยไปครู่หนึ่งก่อนจะถามว่า "เมื่อครู่ ผมยังฟังไม่ค่อยเข้าใจ"

"พันสี่ร้อยล้านหยวน" รองประธานตอบ "ตั้งแต่เดือนมิถุนายนมาจนถึงตอนนี้ เงินเดือนพนักงานทั้งบริษัทก็ยังไม่จ่าย"

ผู้จัดการฝ่ายบัญชีมองรองประธานที่กินข้าวราดผักกาดดองหมูเค็มหมดไปสองกล่องใหญ่ จากนั้นก็ลุกขึ้นพลางเอ่ยว่า "ผมจะให้คนเอารายละเอียดเรื่องรายการหนี้สินส่งไปให้ที่บ้านคุณก่อน สองสามวันนี้คุณก็ค่อยๆ ดูให้ละเอียด แล้วลองถามที่ปรึกษาส่วนตัวด้านการเงินของคุณดูนะครับ"

"เพราะฉะนั้น พวกคุณหวังว่าผมควรจะยื่นขอล้มละลายใช่ไหม" เพียนเหอเอ่ยถามเสียงเครียด

ทั้งสองคนมองหน้ากันไปมา แต่ไม่มีใครพูดอะไร

ผู้ช่วยผู้จัดการผลึกประตูเข้ามา เอ่ยว่า "สายที่โทรมาหาประธานเหวินมีมาไม่หยุดเลยคะ"

"เขายังอยู่บนเครื่องบิน" เพียนเหอเอ่ย "ไปครั้งนี้ บางทีอาจจะเป็นการไปเจรจาแหล่งเงินทุนใหม่ ทุกคนทำได้ดีๆ ไว้ก่อน ยังพอมีหวังนะ"

"ใช่แล้ว" ผู้จัดการและรองประธานฝ่ายบัญชีเอ่ยรับพร้อมกัน

"ถ้าหาทางจ่ายเงินเดือนตอนนี้ให้ได้ก่อน พนักงานก็คงไม่ค่อยรู้สึกอะไรเท่าไร" รองประธานเอ่ย "ตอนนี้รักษากำลังใจของพนักงานไว้ก่อนเป็นเรื่องสำคัญ ทุกคนก็ผูกพันกับอู่ฟู่สมาทั้งนั้น คุณอย่าคิดสั้นก็แล้วกัน...นะ?"

เพียนเหอมองสบตงตาที่ฉายแววเป็นกังวลของรองประธานเอ่ยพลางยิ้มว่า "เงินเดือนต้องจ่ายแน่ๆ แต่ว่าตอนนี้ผมว่าผมต้องกลับไปพักก่อนแล้วละ"

ตอนที่เพียนเหอลุกขึ้นมาก็รู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย รองประธานเปิดประตูให้

เตรียมส่งเขาออกจากบริษัท ตอนนั้นเองกลุ่มนักข่าวที่อยู่ด้านนอกซึ่งไม่รู้ว่ามีใครเข้ามาล้อมไว้พลางรื้อมือถือถ่ายรูปไม่หยุด

"ประธานเหวิน! ตอนนี้อยู่สักยิ่งไงบ้างคะ สะดวกให้สัมภาษณ์สักครูหรือเปล่า"

"อิฟี่อุสจะยื่นขอล้มละลายแล้วหรือคะ"

"แล้วที่เคยประกาศว่าไตรมาสสี่จะเปิดตัวเอโอล้ำยุค ยังมีหวังที่จะเห็นผลงานนี้มั๊ยครับ"

"ประธานเหวิน คุณยังโอเคมั๊ย"

"เฮ้อ! พวกคุณอย่าทำแบบนี้! ประธานเหวินของเราเป็นคนที่เสี่ยงและพอมีแผนคลับข้างเหมือนกัน อย่าให้มันเกินไปนักเลย!"

ผู้ช่วยผู้จัดการกันนักข่าวออกไป เสี่ยวหลิวคนขับรถก็ป้องกันเทียบเหออย่างเต็มที่ ก่อนจะพาเข้าไปในลิฟต์แล้วรีบหลบออกไป

"กวนเยวี่ตายแล้ว!"

"ซูว์..."

เทียบเหอทั้งตัวนอนที่โซฟาในบ้าน ผมหยักศกของเขายังไม่เป็นทรง บนตัวมีผ้าห่มขนแกะผืนบางคลุมตัวไว้ เขาหลับไปตลอดบ่าย ตอนนี้อยู่คร่ำคร่ากำลังทำข้าวเย็น ป้าฟางแม่บ้านเดินขึ้นไปชั้นสอง หยิบเอกสารรายการหนี้สินของบริษัทที่ถูกโยนกระจัดกระจายมาเรียงแล้วเก็บเข้าแฟ้ม ถีบไปไว้ในห้องทำงาน

เสี่ยวหลิวเดินตามหลังป้าฟาง เดินตามตั้งแต่ห้องรับแขกมาจนถึงห้องทำงาน ก่อนจะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในบริษัทด้วยเสียงเบา

"กวนเยวี่ตายแล้ว! กวนเยวี่ตายแล้ว!"

ในห้องหนังสือ นกแก้วมาคอว์เห็นป้าฟางเข้าก็กระพือปีกพร้อมร้องไม่หยุด

"ซูว์" ป้าฟางหันไปพูดกับกรงนกแก้วอย่างใจเย็น ก่อนจะรูดม่านลงกั้นแสง แล้วหันไปพูดกับเสี่ยวหลิวว่า "นายก็ไปกินข้าวเถอะ วันนี้เหนื่อยมามากแล้ว ถ้าสุดสัปดาห์ได้กลับไปบ้านก็ให้คนมาเฝ้าบ้านมาสักสองตัวหน่อย"

แล้วกัน"

คนขับรถพยักหน้า พลังคิดในใจว่าจะล้มละลายอยู่แล้วยังจะกินไก่บ้าน บ้านหลังนี้ ของแต่งงานพวกนี้ สมบัติไม่ว่าจะขึ้นเล็กขึ้นใหญ่คงอยู่ตรงนี้ไม่ถึงเดือนหน้า ยังไงก็ต้องโดนเอาไปประมูลขาย

ไม่ว่าไปก็อาจกินไปได้แค่ครั้งตัว อีกครั้งตัวก็โดนเอาไปประมูลด้วย "เสียวเทียน?" ป้าฟางเขย่าตัวเทียนเหอพลางพูดว่า "ถึงเวลากินข้าวเย็นแล้ว"

เทียนเหอลืมตาขึ้นก่อนจะลุกนั่งด้วยท่าทางสะลึมสะลือ มีช่วงขณะหนึ่ง เขายังหลงนึกว่าเรื่องทั้งหมดในวันนี้เป็นแค่ความฝัน เมื่อเขาเดินเข้าไปในห้องกินข้าว ป้าฟางกำลังสวมแว่นทำบัญชีในบ้านของเดือนที่แล้ว

น้ำแกงไก่ตุ๋นเห็ด ปลาสามตาบหนึ่ง ผัดผักกวางตุ้ง

"เดือนเจ็ดปลาไหล เดือนแปดปลาตะเพียน เดือนเก้าปลาไน" ป้าฟางพูด "ช่วงนี้เป็นฤดูของปลาไหล เสียหายที่เนื้อมันเลี่ยนไปหน่อย คุณคงไม่ชอบ แต่ถ้าคุณอยากกิน วันหลังป้าจะไปเลือกที่ตลาดให้เอง"

เทียนเหอถอนหายใจ หยิบตะเกียบขึ้นมา มองอาหารก่อนจะวางลง "บริษัทจะล้มละลายแล้ว"

ป้าฟางยังคงก้มหน้าดูรายการบัญชี เอ่ยตอบว่า "ล้มละลายก็ส่วนล้มละลาย แต่ยังไงก็ต้องกินข้าว"

เทียนเหอเอ่ยขึ้นอีกว่า "พี่รองไม่บอกอะไรผมเลย ปิดบังผมไว้เป็นปี"

"เขาไม่อยากรู้ให้คุณเป็นกังวล" ป้าฟางกล่าว

เทียนเหอพูดต่อไปว่า "หวังว่าคงจะเป็นแบบนี้...มือถือผมล่ะ? ผมต้องโทรหาเขา ตอนนี้ก็คงถึงซานฟรานฯ แล้วล่ะ"

"โทรไปแล้ว ป้าเองก็มีเรื่องจะพูดกับเขา แต่เขาไม่เปิดเครื่อง" ป้าฟางบอก

เทียนเหอโยนตะเกียบลงที่โต๊ะ โมโหสุดขีด เขาเสียดแทงก่อนจะสั่งว่า "วันนี้สั่งให้คนในบ้านมาเวียนกันโทรหาเขา ทุกคนผลัดกันโทรคนละสามชั่วโมง โทรจนกว่าเขาจะรับ"

ป้าฟางรับคำ เทียนเหอกินข้าวอีกไม่กี่คำก็ขึ้นไปห้องทำงานชั้นสอง

เปิดม่านคลุมกรงนกแก้ว ให้อาหารมันนิดหน่อยพลงสายหน้า เขาก้าวไปนั่งลงที่โต๊ะ เปิดลิ้นชักหยิบเอกสารสัญญาการเปลี่ยนตัวแทนบริษัท สามเดือนก่อนที่พี่รองเอาเอกสารปึกนี้มาให้เซ็นชื่อ เขาก็แทบไม่เคยอ่านมันจริงๆ จังๆ เลยสักครั้ง

นกแก้วกินอิ่มแล้วก็กระพือปีก ร้องว่า "กวนเยวียดับแล้ว..."

ตอนนี้กวนเยวียจะดับหรือเปล่า เทียนเหอไม่รู้ แต่เมื่ออ่านสัญญาไปที่ละหน้าๆ ตัวของเทียนเหอก็เย็นไปแล้วครึ่งหนึ่ง เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายก็มีกระดาษแผ่นหนึ่งติดไว้

เทียนเหอหัวเราะราวกับเสียสติอยู่ครู่หนึ่ง

เขาลุกขึ้นยืน เดินไปหยิบกรอบรูปมาอันหนึ่ง ในรูปนั้นมีพ่อ แม่ พี่ชายคนโต พี่ชายคนรอง และตัวเขาเอง เป็นภาพครอบครัวตอนที่ยังอยู่พร้อมหน้ากัน

เสียงกระຈกแตกดังขึ้น พร้อมกับกรอบรูปที่ลอยไปนอกประตูบ้าน ตกลงกระทบพื้นแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5655-turing-code->